

ปัญหาการเตรียมทีมเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์”

ชนกร วายุภุค*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการเตรียมทีมเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” จำแนกตาม สถานภาพ การวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดที่เข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 37 คน แบ่งเป็น นักกีฬา จำนวน 29 คน และเจ้าหน้าที่ทีม จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือร้อยละ ค่าเฉลี่ย วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักกีฬาและเจ้าหน้าที่ทีม ที่มีปัญหาการเตรียมทีมเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” วิเคราะห์ค่าโดยใช้ค่า t-test for independent

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัญหาการเตรียมทีมเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.73$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ทั้ง 6 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านนักกีฬา ($\mu = 3.98$) รองลงมา คือ ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\mu = 3.83$) และด้านการฝึกซ้อม ($\mu = 3.75$) ตามลำดับ
2. ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ที่มีตำแหน่งแตกต่างกันมีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีพบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬามีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่าง

คำสำคัญ

การเตรียมทีม,กีฬาเจ็ดสกี,กีฬาเยาวชนแห่งชาติ

บทนำ

ในอดีตประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจมาตลอด โดยมีภาพรวมของยุคดังนี้ 1) ยุคแรก (Thailand 1.0) “ยุคการเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม” เช่น การเพาะปลูกข้าวพืชสวน พืชไร่ เป็นต้น 2) ยุคที่สอง (Thailand 2.0) “ยุคอุตสาหกรรมแบบเบา” ใช้แรงงานจำนวนมาก เช่น การผลิตเสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์เครื่องประดับ 3) ยุคที่สาม (Thailand 3.0) “อุตสาหกรรมหนัก” มีความซับซ้อนในการผลิตมากขึ้น เช่น การค้าส่งออกพลังงานธรรมชาติ เหล็กกล้า และรถยนต์ จวบจน ปัจจุบัน 4) ยุคที่สี่ (Thailand 4.0) “ยุคความเหลื่อมล้ำ” (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2559, หน้า 6)

ในยุคที่สี่ ประเทศไทย “ต้องเผชิญกับความเหลื่อมล้ำของรายได้และความไม่สมดุล” จนในปัจจุบันความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ นอกจากนี้ การแก้ไขปัญหาความยากจน และความเหลื่อมล้ำยังต้องเร่งดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย ขณะที่ความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง 34.9 เท่า ในปี 2556 สาเหตุพื้นฐานมาจากคุณภาพการบริการทางสังคมที่เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคน มีความแตกต่างกันระหว่างในพื้นที่และเมือง โครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล การกระจายโอกาสของการพัฒนาอย่างไม่ทั่วถึง และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมยังมีความเหลื่อมล้ำ รวมทั้งโอกาสการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพ สำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีในวงแคบกว่า ซึ่งในอนาคตนั้น มีแนวโน้มที่จะมีความเหลื่อมล้ำมากขึ้นท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีที่รวดเร็วในทุกด้าน ความเหลื่อมล้ำมีความรุนแรงมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ, 2559, หน้า 11)

ประเทศไทยเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการปฏิรูปก้าวเข้าสู่ความก้าวหน้า ตามรูปแบบของยุทธศาสตร์ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” โดยประชาชนทุกภาคส่วนของสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิรูป ภาครัฐได้มีกลไกขับเคลื่อนเพื่อดำเนินกระบวนการปฏิรูปประเทศอย่างเป็นระบบร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ โดยส่วนหนึ่งในการยุทธศาสตร์ “กีฬามุ่งเน้นการจัดความเหลื่อมล้ำในสังคม” ซึ่งในปัจจุบัน มีบริบทการเปลี่ยนแปลงทั้งในเรื่องการดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายด้านสุขภาพ ทั้งในระดับโลก ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ ที่มุ่งเน้นการสร้างเสริมความตระหนักและการส่งเสริมกิจกรรมทางกาย การออกกำลังกาย และการกีฬาเพื่อสุขภาพมากขึ้น (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2559, หน้า 13)

การใช้ประโยชน์ของการกีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน สังคม และเศรษฐกิจของประเทศ จึงเป็นโอกาส และช่วงเวลาอันดีของประเทศไทยในการกำหนดแนวทางการปฏิรูปการกีฬาของประเทศที่ชัดเจน เพื่อนำพาให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรง มีการกีฬาที่เป็นเลิศ เป็นสังคมสุขภาวะและมีสภาพแวดล้อมหรือบรรยากาศที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติได้มุ่งหวังให้คนไทยได้รับการส่งเสริมการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิต มีสุขภาพ และสมรรถภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีน้ำใจ

นักกีฬาเพื่อหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวสู่ความสามัคคี และสมานฉันท์ มีการบริหารจัดการกีฬาทุกมิติอย่างเป็นระบบ โดยใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาพัฒนาศักยภาพนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศอย่างมีมาตรฐานระดับสากล รวมทั้งการสร้างรายได้ สร้างอาชีพ และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งทุกภาคส่วนในสังคมจะได้ใช้แผนฯ ฉบับนี้ เป็นกรอบแนวทางการส่งเสริมสนับสนุนการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาในแผนปฏิบัติการของกระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาประเทศ ในช่วงปี พ.ศ. 2555 - 2559 ให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555, หน้า 32)

พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพได้ประกาศใช้เมื่อปี 2556 ซึ่งถือเป็นกฎหมายสำคัญที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุน ช่วยเหลือ กู้مครอง และพัฒนานักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ในช่วงที่กีฬาอาชีพของไทยมีการเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยกฎหมายฉบับนี้มีทั้งหมด 74 มาตรา และดูแลกลุ่มบุคคล 5 กลุ่ม ทั้งนักกีฬา บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ สโมสรกีฬาอาชีพ สมาคมกีฬาอาชีพ และผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ปี 2560 การกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) และคณะกรรมการกีฬาอาชีพได้ประกาศรับรอง 13 ชนิดกีฬา 40 รายการ เป็นชนิดกีฬาอาชีพ ประกอบด้วย กีฬาฟุตบอล 6 รายการ, กีฬาบาสเกตบอล 11 รายการ, กีฬาเจ็ตสกี 2 รายการ, กีฬาวอลเลย์บอล 4 รายการ, กีฬาตะกร้อ 2 รายการ, กีฬาโบว์ลิ่ง 1 รายการ, กีฬาแข่งรถจักรยานยนต์ 3 รายการ, กีฬาจักรยาน 2 รายการ, กีฬาแข่งรถยนต์ 4 รายการ, กีฬาสนุกเกอร์ 1 รายการ, กีฬาแบดมินตัน 1 รายการ, กีฬาเทนนิส 2 รายการ และกีฬาบาสเกตบอล 1 รายการ เพื่อรับงบประมาณสนับสนุนในการพัฒนาไปสู่อาชีพ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556, หน้า)

นอกจากนี้ การพัฒนากีฬาเป็นเลิศ จะต้องประกอบด้วยแนวทางต่าง ๆ คือ การพัฒนาความสามารถของตัวนักกีฬา การพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา การพัฒนาระบบการจัดการแข่งขัน การพัฒนาการมีส่วนร่วม และการปลูกกระแสค่านิยมทางการกีฬา การพัฒนาโดยการนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนากีฬาให้มีประสิทธิภาพสูงสุด และพัฒนาองค์กรที่รับผิดชอบด้วยการกีฬาในทุกระดับต้องให้ความสำคัญ และมีการทำงานเชื่อมโยงเป็นระบบ (ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์, 2551, หน้า 1)

ในการแข่งขันกีฬาในแต่ละครั้ง เจ้าหน้าที่ทีมจำเป็นต้องมีการจัดการหรือการบริหารกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้การฝึกซ้อม การเตรียมความพร้อมของทีมหรือผู้แข่งขันมีความพร้อมที่จะแข่งขันถึงขีดสุด โดยมีกลยุทธ์ในการบริหารจัดการที่สำคัญอยู่ 4 ประการ ซึ่งรู้จักในนาม 4M ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) การจัดการ (Management) ปัจจัยในการจัดการทั้ง 4 ประการนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการจัดการ เพราะประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการจัดการขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์และคุณภาพของปัจจัยดังกล่าว (นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, 2525, หน้า 2)

กีฬาเจ็ตสกี เป็นกีฬาที่ใช้พาหนะเล่นกีฬาทางน้ำซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เห็นได้จากนักกีฬาเจ็ตสกีไทยสร้างชื่อเสียงในการแข่งขันระดับโลกมามาก เช่น นาคกร ศิลาชัย

ได้ทำลายสถิติโลกรุ่น โนวิช รันอะเบาท์ 1200 สต็อก – สลาตม (Novice runabout 1200 stock-slalom) ในปี 2542 และได้แชมป์ในรุ่นต่างๆ อีกหลายรายการจากการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทาน หรือเจตริณ วรรณะสิน แข่งขันในรุ่นโปรแอม สกี 2 สโตรก สต็อก (Pro-Am Ski 2 Stroke Stock) และได้แชมป์ใน สนามที่ 1 การแข่งขันจีซ็อค เจ็ตสกี โปรทัวร์ 2016 และสุกัศ เสรีจตุระ ที่ได้แชมป์รุ่นโปร สปอร์ต จีพี (Pro Sport GP) ในการแข่งขัน การบินไทยเจ็ตสกี เวิลด์คัพ 2017 (Thai Airways International JET SKI WORLD CUP 2017) ที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี เป็นต้น กีฬาเจ็ตสกีเป็นหนึ่งใน 13 ชนิด กีฬาอาชีพ ที่เล่นง่าย และปลอดภัย ทั้งยังเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อทุกส่วน เพราะต้องใช้ร่างกายทั้งตัว ควบคุมเครื่องเล่น รวมถึงผู้เล่นต้องมีสมาธิ และสติที่นิ่งเป็นอย่างยิ่ง ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 33 ชุมพร – ระนองเกมส์ กีฬาเจ็ตสกีได้บรรจุเข้าแข่งขันในกีฬาเยาวชนแห่งชาติเป็นครั้งแรก โดยให้การ แข่งขันแบบหาผู้ชนะในแต่ละรอบการแข่งขันมาพบกัน (King Of Tack) ทำให้พบปัญหาต่าง ๆ เช่น สนามแข่งขัน ซึ่งเป็นทะเล มีปัญหาเรื่องน้ำขึ้น น้ำลงทำให้เวลาในการแข่งขันต้องเลื่อนไปตามระยะน้ำ ขึ้นน้ำลง ประกอบกับพื้นเป็นดินเลน เรือเจ็ตสกีติดหล่ม ปัญหาในด้านการฝึกซ้อม และการแข่งขัน เช่น นักกีฬายังไม่ทราบวิธีการแข่งขัน ปัญหาด้านการจัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันของทีม เช่นนักกีฬาไม่มีเสื้อชูชีพเป็นของตนเอง เป็นต้น (ธนยศ ลินถาวร,2560)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ตสกีในการ แข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ระหว่างวันที่ 19 - 29 มีนาคม พ.ศ. 2561 เพื่อทราบ ถึงปัญหาการเตรียมทีมเจ็ตสกีก่อนการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” จะเป็น ประโยชน์ ต่อการนำเสนอข้อมูลให้กับผู้รับผิดชอบในแต่ละจังหวัดที่ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันรับทราบ และสามารถดำเนินการแก้ไขให้ตรงกับปัญหารวมถึงเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของ นักกีฬาเจ็ตสกีให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเตรียมทีมเจ็ตสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์”
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเตรียมทีมเจ็ตสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ระหว่างเจ้าหน้าที่ทีมกับนักกีฬา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากกลุ่มประชากรซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ทีม จำนวน 8 คนและนักกีฬาจำนวน 29 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเจ็ตสกี กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” รวมทั้งสิ้น 37 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมเจ็ตสกีเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 34 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามสำหรับรวบรวมข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับปัญหาการเตรียมทีมเจ็ตสกีเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 ได้แก่

1. ด้านการคัดเลือกนักกีฬา
2. ด้านการฝึกซ้อม
3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. ด้านงบประมาณ
5. ด้านนักกีฬา
6. ด้านผู้ฝึกสอน

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะในแต่ละด้าน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แนวทางการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษา ค้นคว้าและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเตรียมทีมจากตำรา เอกสาร งานวิจัยต่างๆ เพื่อกำหนดตัวแปรที่ต้องการศึกษา และเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม โดยการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 6 ด้าน ได้แก่

1. ด้านการคัดเลือกนักกีฬา
2. ด้านการฝึกซ้อม
3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. ด้านงบประมาณ
5. ด้านนักกีฬา
6. ด้านผู้ฝึกสอน

3. เสนอแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

4. เสนอแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ในการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาในข้อคำถามกับ วัตถุประสงค์ (Index of Concurrence-IOC) โดยต้องไม่ต่ำกว่า 0.5 ในแต่ละข้อ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม

ที่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบ นำมาแก้ไขและปรับปรุงให้มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 โดยวิธีของ โรไวน์และแฮมเบอร์ตัน (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 70 - 71)

6. นำผลที่ได้มาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะศึกษาจำนวน 30 คนโดยนำไปวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นภายในของแบบสอบถาม ใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของคอนบาร์ก (กัลยา วาณิชยบัญชา, 2548) เพื่อให้เกิดความชัดเจนของข้อคำถาม โดยใช้เกณฑ์ที่ยอมรับได้ที่ค่ามากกว่า 0.70 เพื่อแสดงว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อมั่นเพียงพอ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ และจัดเป็นชุดคำถามเพื่อนำไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) กับเจ้าหน้าที่ทีมและนักกีฬาเจ็ดสกีจังหวัด ฉะเชิงเทรา จำนวน 30 คน

การหาคุณภาพเครื่องมือ

เคอร์เคนเดลและจอร์นสัน (Kirkendall, D. R., Gruber, J. J. & Johnson, R. E., 1987) ได้เสนอตารางค่ามาตรฐานความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ ดังนี้

ค่ามาตรฐานความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้

สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์	ความเที่ยงตรง	ความเชื่อถือได้	ความเป็นปรนัย
ดีมาก	.80 – 1.00	.90 – 1.00	.95 – 1.00
ดี	.70 - .79	.80 - .89	.85 - .94
ยอมรับ	.50 - .69	.60 - .79	.70 - .84
ต่ำ	.00 - .49	.00 - .59	.00 - .69

ที่มา (Kirkendall & Johnson, 1987)

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยวิธีของ Rovinelle and Hambleton (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พิจารณาเนื้อหาของแบบประเมินที่สามารถวัดได้ และนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบประเมิน (ข้อสอบ) กับพฤติกรรมหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (Index Of Consistency) ของการให้คะแนน โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พิจารณาเนื้อหาข้อคำตอบของแบบประเมินที่สามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ และเขียนผลการพิจารณา โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “คะแนนพิจารณา” ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องคะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าแบบประเมินหรือข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุได้จริง

ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องคะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแบบประเมินหรือข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุได้จริง

ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องคะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าแบบประเมินหรือข้อสอบนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุได้จริง

2. ความเชื่อถือได้ (Reliability)

โดยนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะศึกษาจำนวน 30 คน โดยนำไปวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นภายในของแบบสอบถามใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของคอนบาร์ก (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2558) เพื่อให้เกิดความชัดเจนของข้อคำถาม โดยใช้เกณฑ์ที่ยอมรับได้ที่ค่ามากกว่า 0.70 เพื่อแสดงว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อมั่นเพียงพอ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือจากบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงถึงคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 เพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ทีมและนักกีฬาเจ็ดสกีแต่ละจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขัน

2. ผู้วิจัยและทีมงานได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงการประชุมนักกีฬาและผู้จัดการทีมก่อนการแข่งขัน

3. นำแบบสอบถามที่ได้คืนมา ตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์ แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องแล้วนำมาวิเคราะห์ผล โดยผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการคัดเลือกนักกีฬา
2. ด้านการฝึกซ้อม
3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. ด้านงบประมาณ
5. ด้านนักกีฬา
6. ด้านผู้ฝึกสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามปลายปิดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และแบบปลายเปิด มีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. แบบสอบถามตอนที่ 2 ปัญหาการเตรียมทีมเจ็ดสัปดาห์การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยกำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นในเชิงปริมาณ ตามระดับความรู้สึกต่อข้อความแต่ละข้อ ตามมาตรวัดเจตคติของ ลิเคอร์ท (สมจิตรา เรืองศรี, 2552, หน้า 224-245) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีปัญหาในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีปัญหาในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด (5)

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีปัญหาในระดับมาก (4)

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีปัญหาในระดับปานกลาง (3)

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อย (2)

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด (1)

3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาการเตรียมทีมระหว่างเจ้าหน้าที่ทีมกับนักกีฬา โดยดูจากค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการวิเคราะห์ค่าที (t-test for independent)

4. แบบสอบถามตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ วิเคราะห์โดยการจัดกลุ่มแล้วนำเสนอ

1. ความถี่และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

2. ค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับปัญหาการเตรียมทีมเจ็ดสัปดาห์ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์”

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพ	จำนวน ($n = 37$)	ร้อยละ
ตำแหน่งในทีม		
1. เจ้าหน้าที่ทีม	8	21.6
2. นักกีฬา	29	78.4

จากตาราง พบว่า ส่วนใหญ่มีตำแหน่งในทีม คือ นักกีฬา จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 78.4 และเจ้าหน้าที่ทีม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” โดยภาพรวม

ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกี	ระดับปัญหา		
	μ	σ	ความหมาย
1. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา	3.73	0.68	มาก
2. ด้านการฝึกซ้อม	3.75	0.59	มาก
3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.83	0.56	มาก
4. ด้านงบประมาณ	3.61	0.50	มาก
5. ด้านนักกีฬา	3.98	0.62	มาก
6. ด้านผู้ฝึกสอน	3.47	0.60	ปานกลาง
รวม	3.73	0.68	มาก

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.73$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ทั้ง 6 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านนักกีฬา ($\mu = 3.98$) รองลงมา คือ ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\mu = 3.83$) และด้านการฝึกซ้อม ($\mu = 3.75$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา

ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา	μ	σ	ความหมาย
1. ความยุติธรรม โปร่งใสในการคัดเลือกนักกีฬา	3.89	0.90	มาก
2. ความชัดเจนในแผนการดำเนินงานการคัดเลือกนักกีฬา	3.72	0.90	มาก
3. นักกีฬาได้รับคัดเลือกตรงตามจุดมุ่งหมาย	3.81	0.81	มาก
4. วิธีการดำเนินการที่ใช้ในการคัดเลือกนักกีฬา	3.67	0.88	มาก
5. การทดสอบสมรรถภาพทางกายในการคัดเลือกนักกีฬา ตรงกับสมรรถภาพที่นักกีฬาใช้จริง	3.56	0.83	มาก
6. การรับสมัครคัดเลือกนักกีฬาตรงตามกำหนดการประกาศรับสมัคร	3.56	1.06	มาก
7. กรรมการคัดเลือกมีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่ทำการคัดเลือก	3.91	0.79	มาก
รวม	3.73	0.68	มาก

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.73$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 7 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กรรมการคัดเลือกมีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่ทำการคัดเลือก ($\mu = 3.91$) รองลงมา คือ ความยุติธรรม โปร่งใสในการคัดเลือกนักกีฬา ($\mu = 3.89$) และนักกีฬาได้รับคัดเลือกตรงตามจุดมุ่งหมาย ($\mu = 3.81$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ด้านการฝึกซ้อม

ด้านการฝึกซ้อม	μ	σ	ความหมาย
1. แผนการฝึกซ้อมตลอดทั้งปี	3.45	0.80	ปานกลาง
2. แผนการฝึกซ้อมมีความเหมาะสมกับนักกีฬา	3.62	0.86	มาก
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกซ้อม	3.54	0.73	มาก
4. การสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬามีความพร้อมในการแข่งขัน	3.81	1.10	มาก
5. กิจกรรมนันทนาการเพื่อการผ่อนคลายให้กับนักกีฬา	3.75	0.79	มาก
6. การทดสอบสมรรถภาพทางกายให้นักกีฬา	3.64	0.78	มาก
7. การตั้งเป้าหมายให้กับนักกีฬาอย่างชัดเจน	3.78	0.82	มาก
8. การสอดแทรก ระเบียบ กฎ กติกาการแข่งขันให้กับนักกีฬาขณะฝึกซ้อม	3.81	0.84	มาก
9. การให้ความรู้เรื่องการป้องกันการบาดเจ็บ	3.75	0.79	มาก
10. ปัญหาในการฝึกซ้อมมีผลกระทบต่อการศึกษา	4.35	0.75	มาก
11. นักวิทยาศาสตร์การกีฬาประจำทีม	3.81	0.84	มาก
รวม	3.75	0.59	มาก

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีด้านการฝึกซ้อมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.75$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีด้านการฝึกซ้อมอยู่ระดับมาก 9 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬามีความพร้อมในการแข่งขัน การสอดแทรก ระเบียบ กฎ กติกาการแข่งขันให้กับนักกีฬาขณะฝึกซ้อม และนักวิทยาศาสตร์การกีฬาประจำทีม ($\mu = 3.81$) รองลงมา คือ การตั้งเป้าหมายให้กับนักกีฬาอย่างชัดเจน ($\mu = 3.78$)

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก	μ	σ	ความหมาย
1. อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีความเพียงพอและได้มาตรฐาน	4.32	0.78	มาก
2. ความสะดวกในการใช้สนามฝึกซ้อม	4.27	0.76	มาก
3. ความเพียงพอของระดับน้ำในการฝึกซ้อม	4.18	0.70	มาก
4. สนามฝึกซ้อมได้มาตรฐาน	3.67	0.81	มาก
5. ห้องปฐมพยาบาลเบื้องต้นสำหรับนักกีฬา	3.27	0.90	ปานกลาง
6. ความเพียงพอของอุปกรณ์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย	3.67	0.74	มาก
7. ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและห้องน้ำเพียงพอต่อความต้องการ	3.43	0.89	ปานกลาง
รวม	3.83	0.56	มาก

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกี ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.89$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า อยู่ในระดับมาก 6 ข้อ และระดับปานกลาง 2 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีความเพียงพอและได้มาตรฐาน ($\mu = 4.32$) รองลงมา คือ ความสะดวกในการใช้สนามฝึกซ้อม ($\mu = 4.27$) และความเพียงพอของระดับน้ำในการฝึกซ้อม ($\mu = 4.18$) ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	μ	σ	ความหมาย
1. งบประมาณจากต้นสังกัดเพียงพอต่อการเตรียมทีมเพื่อการแข่งขัน	3.35	0.85	ปานกลาง
2. เบี้ยเลี้ยงออกตามกำหนด	3.86	0.67	มาก
3. ความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณในการฝึกซ้อม	3.40	0.79	ปานกลาง
4. งบประมาณจากต้นสังกัดเพื่อนำนักกีฬาฝึกซ้อมนอกสถานที่	3.37	0.54	ปานกลาง
ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	μ	σ	ความหมาย
5. ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ	3.37	0.79	ปานกลาง
6. สวัสดิการในการรักษาพยาบาลในขณะที่ฝึกซ้อม	3.48	0.76	ปานกลาง
7. สวัสดิการในการรักษาพยาบาลในขณะที่แข่งขัน	3.70	0.81	มาก
8. การขอเวลาเรียนให้นักกีฬาเพื่อเก็บตัว	3.72	0.80	มาก
9. การขอเวลาเรียนให้นักกีฬาเพื่อแข่งขัน	4.27	0.80	มาก
รวม	3.61	0.50	มาก

จากตาราง 6 พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกี ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.61$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 4 ข้อ และระดับปานกลาง จำนวน 6 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การขอเวลาเรียนให้นักกีฬาเพื่อแข่งขัน ($\mu = 4.27$) รองลงมา คือ เบี้ยเลี้ยงออกตามกำหนด ($\mu = 3.86$) และการขอเวลาเรียนให้นักกีฬาเพื่อเก็บตัว ($\mu = 3.72$) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ด้านนักกีฬา

ด้านนักกีฬา	μ	σ	ความหมาย
1. สภาพจิตใจของนักกีฬา	3.75	0.86	มาก
2. ความทุ่มเทในการฝึกซ้อมของนักกีฬา	4.24	0.83	มาก
3. ความสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ผู้ฝึกสอนตั้งไว้	4.16	0.79	มาก
4. ความเข้าใจบทบาท หน้าที่ของตนเอง	4.16	0.76	มาก
5. ความสามารถประเมิน รู้จุดบกพร่อง และแก้ไขตนเอง	3.62	0.79	มาก
รวม	3.98	0.62	มาก

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีด้านนักกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.98$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ทั้ง 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความทุ่มเทในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ($\mu = 4.24$) รองลงมา คือ ความสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ผู้ฝึกสอนตั้งไว้และความเข้าใจบทบาท หน้าที่ของตนเอง ($\mu = 4.16$)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ด้านผู้ฝึกสอน

ด้านผู้ฝึกสอน	μ	σ	ความหมาย
1. ความเข้าใจในตัวนักกีฬาของผู้ฝึกสอน	3.21	0.85	ปานกลาง
2. ความสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการสอนเทคนิคใหม่ของผู้ฝึกสอน	3.59	0.68	มาก
3. ความใส่ใจต่อการเตรียมความพร้อมให้กับนักกีฬาอย่างดีของผู้ฝึกสอน	3.37	0.86	ปานกลาง
4. ความรู้ความสามารถในการฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอน	3.32	0.85	ปานกลาง
5. การนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอน	3.83	0.64	มาก
รวม	3.47	0.60	ปานกลาง

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีด้านผู้ฝึกสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.47$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางจำนวน 4 ข้อ และระดับมาก จำนวน 2 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำหลัก

วิทยาศาสตร์การกีฬาใช้ในการฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอน ($\mu = 3.83$) รองลงมา คือ ความสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการสอนเทคนิคใหม่ของผู้ฝึกสอน ($\mu = 3.59$) และความใส่ใจต่อการเตรียมความพร้อมให้กับนักกีฬาอย่างดีของผู้ฝึกสอน ($\mu = 3.37$) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ที่มีตำแหน่งแตกต่างกันมีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกี

ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกี	เจ้าหน้าที่ทีม		นักกีฬา		t	Sig.
	μ	f	μ	f		
ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา	3.75	0.90	3.73	0.63	.047	0.513
ด้านการฝึกซ้อม	3.88	0.61	3.72	0.59	.662	0.787
ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.83	0.54	3.83	0.58	.031	0.528
ด้านงบประมาณ	3.68	0.54	3.60	0.50	.371	0.540
ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกี	เจ้าหน้าที่ทีม		นักกีฬา		t	Sig.
	μ	f	μ	f		
ด้านนักกีฬา	4.20	0.58	3.93	0.63	1.131	0.384
ด้านผู้ฝึกสอน	3.37	0.67	3.49	0.59	-.464	0.978
รวม	3.78	0.51	3.72	0.48	0.336	0.699

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง พบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่าง

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ดสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผลจำแนกเป็นรายด้านได้ ดังนี้

1. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ เป็นเพราะเป็นชนิดกีฬาใหม่ที่เข้าบรรจุทำให้มีนักกีฬาน้อย และเป็นเพราะวิธีในการคัดเลือกตัวนักกีฬาของแต่ละชมรมที่ส่งตัวนักกีฬาเข้าสู่การคัดเลือกตัวมีระยะเวลานาน รวมถึงการประกาศรับสมัครนักกีฬาของแต่ละจังหวัดไม่พร้อมเพียงกัน และต้องเป็นไปตามนโยบายที่ได้รับและเป็นไปตามเกณฑ์ของสมาคมเจ็ดสกีที่ได้ตั้งไว้ สอดคล้องกับ ปราญชลี มูลเกษม (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเรือพาย

ทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 28 ต้องทำตามแผนการดำเนินงานตามนโยบายที่ได้รับจากการกีฬาแห่งประเทศไทยในการคัดเลือกตัวนักกีฬา ให้เป็นไปตามเกณฑ์ของสมาคม นอกจากนี้กรรมการคัดเลือกมีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่ทำการคัดเลือก เนื่องจาก ระบบการส่งตัวนักกีฬาจากจังหวัดต่างๆ ที่ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันต้องทำให้ทันกับการส่ง จังหวัดที่มีนักกีฬาที่เป็นชมรมอยู่แล้ว จึงส่งนักกีฬาโดยไม่มี การคำนึงถึงนักกีฬาคนอื่นๆ ที่ไม่ได้อยู่ภายในชมรมของจังหวัดนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ชัยชนะ เหมหอมเงิน (2553) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตวอลเลย์ ระดับอุดมศึกษา ประจำปี 2552 พบว่า การคัดเลือกตัวนักกีฬาเป็นพิเศษ เพราะนักกีฬานั้นเป็นปัจจัยที่เป็นตัวแปรสำคัญของความสำเร็จของทีม ความต้องการจัดระบบการคัดเลือกที่เหมาะสมเป็นไปตาม ความต้องการและความเชื่อของตน ซึ่งถ้าการคัดเลือกนักกีฬามีระบบระเบียบที่ชัดเจน และให้ สิทธิแก่ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนซึ่งเป็นหลักสำคัญในการพัฒนานักกีฬา เป็นหลักเชื่อว่าจะส่งผลที่ดีต่อทุกฝ่าย เพราะถ้าไม่เป็นไปตามความต้องการของผู้ปฏิบัติในทุกๆ ฝ่ายแล้ว ก็จะไม่เกิดปัญหาตามมา

2. ด้านการฝึกซ้อม พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก เป็นเพราะ นักกีฬาเป็นนักเรียน นักศึกษา ทำให้การเก็บตัว ฝึกซ้อมมีความขัดแย้ง เป็นอุปสรรคต่อ โปรแกรมการฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอน อีกทั้ง นักกีฬาไม่มีเป้าหมาย และแรงจูงใจที่ชัดเจนต่อการแข่งขัน สอดคล้องกับ ชัยชนะ เหมหอมเงิน (2553) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตวอลเลย์ระดับอุดมศึกษา ประจำปี 2552 ความคาดหวังของผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน ย่อมมีอยู่ในระดับสูงต่อผลสำเร็จของทีม ซึ่งแตกต่างจากนักกีฬาที่เป็นผู้ปฏิบัติ ที่อาจเกิดการอ่อนล้า เหน็ดเหนื่อยจากการฝึกซ้อมหนักที่มีระยะเวลาติดต่อกันนานเกินไป จึงส่งผลให้มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป แต่ทั้งนี้แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ ในการที่จะโน้มน้าวให้นักกีฬาหันมาให้ความสนใจในการฝึกฝนอย่างจริงจังต่อไปได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอน ที่ต้องสร้างแรงจูงใจเพื่อให้นักกีฬามุ่งมั่น ในการฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาทักษะ และความสามารถในการเล่นกีฬา บทบาทเป็นแรงจูงใจของผู้ฝึกสอนจึงมีความจำเป็นและสำคัญต่อนักกีฬาอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ ปราณูชลี มูลเกษม (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเรือพายทีมชาติไทยเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 28 พบว่า เป็นเพราะนักกีฬาส่วนใหญ่เป็น นักเรียน/นักศึกษา และบางคนยังมีหน้าที่ในงานประจำ ที่รับผิดชอบ ทำให้เป็นอุปสรรคในการฝึกซ้อมบ้าง อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติภักฎ หลงละเลิง (2559) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพปัญหา การเตรียมทีมกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมหญิงเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ได้กล่าวว่า อาจเป็นเพราะผู้ฝึกสอนกีฬาแต่ละประเภทโดยเฉพาะกีฬารักบี้ฟุตบอล จะต้องมีการเตรียมความพร้อม เกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการวิเคราะห์จำแนกนักกีฬาเป็นรายบุคคล เพื่อการสรรหาแนวทางการพัฒนาร่วมกันให้บรรลุเป้าหมายของทีม และเตรียมทีมให้มีความพร้อมในการแข่งขัน โดยนำเทคนิคต่างๆ มาผสมผสานกันและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม เพราะผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมาย

จากทีมและผู้ที่เกี่ยวข้องให้ทำหน้าที่เตรียมทีมทั้งในด้านการคัดเลือกตัวผู้เล่น การวางแผนการฝึกซ้อม การวางแผนการแข่งขันและการแก้ไขปัญหาในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน

3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะทีมเจ็ดสีของแต่ละจังหวัด ไม่มีสนามเพื่อฝึกซ้อมเป็นของตนเอง ต้องไปเช่าสถานที่ จากที่อื่น รวมไปถึงบางครั้งสถานที่เช่าปิด จึงไม่สามารถซ้อมได้ รวมไปถึงอุปกรณ์ต่างๆ มีราคาแพง ทำให้บางทีมต้องขอหยิบยืมจากทีมอื่นๆ สอดคล้องกับ ธีรรัตน์ สุวรรณ โธ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันเทเบิลเทนนิสเพื่อความชนะเลิศแห่งประเทศไทยซึ่งด้วย พระราชทาน ประจำปี 2559 ส่วนใหญ่แต่ละสโมสรมีสนามที่ใช้ในการฝึกซ้อมเป็นของตนเอง อาจเนื่องจากสโมสรที่เข้าร่วมการแข่งขันเป็นสโมสรขนาดใหญ่ จึงมีงบประมาณในการสนับสนุน การเตรียมทีมได้ดี และสามารถจัดเตรียมสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมได้อย่างเพียงพอและ เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ ปราณุชลี มูลเกษม (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเรือพาย ทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 28 ความเพียงพอของระดับน้ำอาจมีปัญหาอยู่บ้าง ห้องส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา และอุปกรณ์ในการส่งเสริมสมรรถภาพทางกายบางส่วนยังไม่ เพียงพอต่อจำนวนนักกีฬา อีกทั้งยังสอดคล้องกับ กิตติภักดิ์ หลงละเลิง (2559) สภาพปัญหาการเตรียมทีม กีฬารักบี้ฟุตบอลทีมหญิงเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 สภาพปัญหาอยู่ในระดับ ปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขาดความสะดวกในการขอใช้สถานที่รวมทั้งขนาดพื้นที่และจำนวนสนาม ที่ใช้ฝึกซ้อมไม่เพียงพอ ไม่เหมาะสมที่จะใช้ฝึกซ้อมกีฬาฟุตบอล และผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ฝึกสอน พบว่า การเตรียมทีมไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่าที่ควร โดยเฉพาะ ลูกรักบี้ฟุตบอล และสนามกีฬาไม่พร้อมใช้งาน ดังนั้นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจึงควรประสานความร่วมมือกัน เพื่อให้ปัญหานี้สามารถแก้ไขได้สอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่าย

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ พบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะกีฬาเจ็ดสี เป็นกีฬาที่ต้องใช้ทรัพยากร องค์กรความรู้ และความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งเงิน ความรู้ด้านเครื่องยนต์ และช่างที่มีความรู้ในการปรับแต่งเรือเจ็ดสี บางทีมมีทรัพยากรครบแต่ขาดเงินทุนในการทำทีม บางทีมขาดช่างเครื่องยนต์ รวมไปถึงสวัสดิการ เช่น การรักษาพยาบาลขณะฝึกซ้อม การให้เวลาแก่นักกีฬาสำหรับการฝึกซ้อมและการแข่งขัน การให้สวัสดิการในการใช้สนาม หรือบึง ในการฝึกซ้อม ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่า หากดูตามรายชื่อ เบี้ยเลี้ยงออกตามกำหนด การให้เวลาเรียนเพื่อให้นักกีฬาเก็บตัว และการแข่งขันอยู่ในระดับมาก ทำให้ทีมเจ็ดสีพบปัญหามาก สอดคล้องกับปราณุชลี มูลเกษม (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเรือพายทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 28 การเตรียมทีมกีฬาต้องจัดสรรเบี้ยเลี้ยงให้กับนักกีฬาอย่างเหมาะสม จำเป็นจะต้องมีการจัดสรร งบประมาณอย่างเป็นระบบ และเพียงพอในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ชัยชนะ เหมหอมเงิน (2553) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลเลย์

ระดับอุดมศึกษา ประจำปี 2552 ต้องใช้กลวิธีที่หลากหลาย และต้องได้รับความร่วมมืออย่างจริงจังจากทุกๆ ฝ่าย โดยเฉพาะผู้บริหารของสถาบันการศึกษานั้นๆ การที่จะปล่อยให้ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน พัฒนาฝึกฝนนักกีฬาไปตามสภาพที่ขาดแคลนย่อมบั่นทอนกำลังใจและประสิทธิภาพ ของนักกีฬาให้ด้อยลง ดังนั้นหลักสำคัญในการเตรียมทีมคือการเตรียมความพร้อมในทุกๆ ด้าน อีกทั้งยังสอดคล้องกับ กิตติภักดิ์ หลงละเลิง (2559) สภาพปัญหาการเตรียมทีมกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมหญิงเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 โดยภาพรวมมีสภาพปัญหาอยู่ในระดับมาก ด้านงบประมาณและสวัสดิการมีปัญหาเรื่องเบี้ยเลี้ยงนักกีฬาในระหว่างฝึกซ้อมอยู่ในระดับมาก ด้วยเช่นกัน โดยเมื่อศึกษาในรายข้อพบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการจัดสรรเบี้ยเลี้ยงให้กับนักกีฬาอย่างเหมาะสม และมีการจัดอาหารเสริมที่มีคุณภาพให้กับนักกีฬาในขณะที่เก็บตัวฝึกซ้อมมากที่สุด

5. ด้านนักกีฬา พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก เป็นเพราะนักกีฬามีความเบื่อหน่ายกับการฝึกซ้อมที่จำเจ ไม่มีแรงจูงใจในการฝึกซ้อม อาจเป็นเพราะนักกีฬามีความท้อแท้ เนื่องจากพบกับนักกีฬาทีมชาติ ทำให้เกิดความล้าเล่อต่อการแข่งขัน อีกทั้งนักกีฬาไม่มีความหุ่่มเห่ต่อการฝึกซ้อม สอดคล้องกับ ณัฐพร สุดดี และภารดี ศรีลัด (2558) ได้ศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬา ของโรงเรียนสาธิตที่สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ ที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 33 พบว่า นักกีฬาไม่มีความสามารถในการประเมินรู้จุดบกพร่องและแก้ไขตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ปราณุชลี มูลเกษม (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเรือพายทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 28 เป็นเพราะ นักกีฬามีกำลังใจในการฝึกซ้อม อีกทั้งนักกีฬายังทราบข้อบกพร่องในการซ้อมกีฬาของตนเองและสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้เป็นอย่างดี

6. ด้านผู้ฝึกสอน พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครองของนักกีฬา ทำให้ไม่สามารถฝึกซ้อมตามหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาได้ตรงตามความต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับ วุฒิวัฒน์ ไกรน้อย (2557) ปัญหาการเตรียมทีมสอภก็เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 43 พบว่าเจ้าหน้าที่ทีมมีความคิดเห็นด้านนี้อยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้เนื่องจากผู้ฝึกสอนมีความรู้และประสบการณ์ด้านกีฬาสอภก็เป็นอย่างดี มีการนำเทคนิคใหม่ ๆ เข้ามาช่วยในการฝึกซ้อม รวมถึงการเป็นแบบอย่างที่ดีการอุทิศตนในการทำหน้าที่

7. เปรียบเทียบปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ตสกีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 34 “น่านเกมส์” ที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ตสกีพบว่า ประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่และนักกีฬา มีปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเจ็ตสกีโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่าง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

1. การจ่ายงบประมาณ ควรจ่ายให้เสมอภาคกัน ไม่ควรให้แตกต่างตามสัดส่วน เช่น จังหวัดใหญ่ ให้งบประมาณมากกว่าจังหวัดเล็ก
2. แต่ละทีมควรมีผู้สนับสนุนทีม เพื่อเป็นการลดทอนค่าใช้จ่ายของทีมเอง ซึ่งจะช่วยให้ทีมมีกำลังใจต่อการแข่งขันมากยิ่งขึ้น
3. ควรมีนักวิทยาศาสตร์การกีฬาประจำทีมอย่างน้อย 1 คน เพื่อฝึกด้านสมรรถภาพทางกายให้แก่นักกีฬา
4. ผู้ฝึกสอนควรเข้าใจตัวนักกีฬา โดยใช้หลักจิตวิทยาเข้าช่วยในการฝึกซ้อม
5. แต่ละจังหวัดควรมีสถานที่ฝึกซ้อมเป็นของตัวเอง เพื่อให้ให้นักกีฬาได้พัฒนาได้ตลอดทั้งปี

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาสภาพปัญหาของทีมกีฬาเจ็ดสกี ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ
2. การพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาเจ็ดสกีของจังหวัดชลบุรี เพื่อพัฒนานักกีฬาผู้ทีมชาติไทยในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2558). *การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติภักดิ์ หลงละเลิง. (2559). *สภาพปัญหาการเตรียมทีมกีฬารักบี้ฟุตบอลทีมหญิงเพื่อเข้าร่วมแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32*. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร - วิโรฒ.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2555). *แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559)*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา . (2556). *พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา . (2559). *(ร่าง) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564)*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง
- กระทรวงอุตสาหกรรม. (2559). *ยุทธศาสตร์การพัฒนากอุตสาหกรรมไทย 4.0 ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579)*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

- ชัยชนะ เหมหอมเงิน. (2553). *สภาพและปัญหาการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลระดับอุดมศึกษา ประจำปี 2552*. ปรินญญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐพร สุคติ และภารดี ศรีลัด. (2558). *สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาของโรงเรียนสาธิตที่สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 33*. ค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2560, จาก http://cuir.car.chula.ac.th/dspace/bitstream/123456789/47548/3/Nuttaporn_su.pdf
- ธิดารัตน์ สุวรรณโณ. (2560). *ปัญหาการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันเทเบิลเทนนิสเพื่อความชนะเลิศแห่งประเทศไทย ซึ่งถ้วยพระราชทาน ประจำปี 2559*. ค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2560, จาก http://www.edu-journal.ru.ac.th/AbstractPdf/2560-6-1_1511237042_is-gymnastics-2560-001.pdf
- ธนยศ สีนธาวร. (2560, 29 พฤษภาคม). *หัวหน้าสำนักงานสมาคมเจ็ดสกีแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์*.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2529). *หลักการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปราณูชลี มูลเกษม. (2559). *ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเรือพายทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 28*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วุฒิวัดน์ ไกรน้อย. (2557). *ปัญหาการเตรียมทีมสอกกีเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 43*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์. (2551). *การจัดทำแผนและระบบการพัฒนากีฬาเป็นเลิศ: รูปแบบ (Model) การพัฒนากีฬาเป็นเลิศ 4 รูปแบบ*. ค้นเมื่อ 19 มกราคม 2561, จาก <http://www.tahper.or.th/Chiang%20mai/9956/29.pdf>
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560 – 2564*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง
- Kirkendall, D. R., Gruber, J. J. & Johnson, R. E. (1987). *Measurement and evaluation for physical educators*. (2nd ed). Champaign, IL: Human Kinetics.